

licul

Humor și satiră

CC-0 Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe 1/2 an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe 1/2 an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Boboci de Bobotează.

Boboteaza e acea serbătoare creștinească, la care preoții români, fără deosebire de mătăuz, cântă din casă-n casă cântarea lui Tihu Buhoglină, deschidete punguliță, după melodia „În Iordan botezându-te tu Dómné“!

* * *

Dela înventarea executorilor de dare în Ungaria, preoților românești le înghiață Boboteaza-n pungă!

* * *

La Bobotează mulți popi se îmbată botezând așa de tare, de nu mai știu încătrău a luat'o Iordanul, când s'a întors!

* * *

Cel mai amărît crâsnic nu dă o Bobotează pentru șapte Paști!

* * *

Popii Platoș, la Bobotează i s'a rărit barba de perii superflui, și popa din Lancrâm, la Bobotează, a aruncat cu mătăuzul după câni!

La Bobotează tot românul exercitează, din vechime, dreptul regal de cârciumărit, și totuși legea pentru desființarea regalelor de cârciumărit în Ungaria, nu dă Românilor nici un drept de despăgubire!

* * *

Scrófa* dela Bobotează nu fată purcei!

* * *

Cu Bobotează 'și-a cumpărat popa pe breaza!

* * *

Cântarea „În Iordan botezându-te tu Dómné“, cântată pe nas, a turtit la mulți popi psaltichia. — Așa popa din Dealtădată, cântând estan acea cântare după psaltichie, când a ajuns la „Dómné mărire ție“, a cădút, cât era de scurt, pe fóle, și 'și-a turtit nasul crumpănă!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

La Bobotează s'ar îmbăta mai puțin popi, dacă proverbiul „Pe deasupra ca fuiorul popii“ ar suna: De gâtul popii beat fuiorul!

* * *

Cătu-i vrednică la Bobotează singhilia popii gr. or. din Șaldorf, care are un singur poporan, și și acesta face serviții de crâsnic!

* * *

Cât dă Rothschild pe parochia gr. cat. din Nocrich, unde, până-ce popa umblă cu Iordanul, parochienii umblă prin sat la cerșit!

* * *

Popa Bobeș, când umblă cu Iordanul, e mai al dracului decât executorii de dare ai lui Tisza!

*) În Ungaria, și-n Bănat, cel-ce pórta sacul cu colacii de Bobotează, se numește „scrófă.“

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Hop Marcule puiu de Ungur
Jócă bine-n prima Faur,
Jócă fete și neveste
Să se ducă-n lume veste!

Adecă nu, și ear nu,
Pune-mi-te și te du,
Du-te tot mereu și-ntrébă
După ómeni de a ta trébă.

Doi ómeni de tagma ta
Vei găsi la Ileanda
Scii, dela Dej mai în jos
Unde-i locul cel frumos.

Unul Hossu se numesce
Și popă se iscălesce
Altu-i Mihaiu Purcovicu
Și-i notarësh chiar aici.

Ești doi sciu face socóte
Cât și dracul se deoche
Cum și ast-tómnă făcură
După balul ce-l avură.

Fii Mărcuțule vioiu
Și mi-i jócă p'amêndoi
Da mi-i jócă românesce
Sê se ducă-n lume veste!

Đi-le-n limbagiu poporal:
Unde-s banii dela bal?
I-ați dat Asociațiunii?
Că sunt bani de-a națiunii!

De nu i-ați dat — dațimi-i
Ca se-i trimit la Sibiu;
De i-ați dat — aretați Cuitta
Că de nu — vê joc sârita!

De aci, Marcule avam
Dute până colo-n Zam
La popa Enciu-Niculae
Care-i croit spre bătaie.

El dă pildă la norod
Făcând sbiciul nod de nod
Și-nvêrtindumi-l prin casă
După biata preutésă.

Dacă-și bate preutésa
Merge la Evuța-Capra
Și se duce cât clipesci
Pân' la ea în Tămășesci.

Alți bicheri de a leli Vuță
Sar odată în uliță
Și prind pe popa Enciu
Și mi-l bat cum bați țolu.

Apoi pêrul lui cel creț
Și barba cea fără preț
Le mânjiră n u ș c u c e
Dar' ei știau pentru ce.

Pe ăst popă de model
Chiamă-l Mărcuț la duel
Ori mi-l prinde frumușel
Și: zvêrr în Mureș cu el!

Hop Marcule până-n séră
Și mâni deminêță eară
Dute o țiră la Băgora,
Mergi până nu vine séră.

C'acolo popa Perhaița
Duce mălaiul cu straița
Pe vinars, apoi acasă
Iubesce o jupănésă.

Bărbații feresc de el
Nevestele ca pe miel
Dinaintea lupului
Că-i Pavelu dracului.

Ia-mi-l o leacă de barbă
Și-l învêrte și-l întrébă
Este scris în pascălie
Se stee numa-n beție?

Marcule, ție ți-l las
Pe ăst popă fără nas,
Du-l de-i vrea chiar în păreu
Și-i descântă de ce-'i rău!

Deci iai p'amêndoi în horă
Și-i scóte din sat afară
Și mi-i jócă ca pe Iuda
După ce și-a âmplat punga.

Apoi hop și eară hop,
Pân' la Hodac nu sta-n loc
Că acolo doi preuți
Te poftesc ca se-i săruți.

Și jucându-i arcăneaua
Măsura mi-i cu nuiaua
Pân' vor lăsa — ori popia
Ori pe Grün și jidovia.

Unu-i Lupu Zaharie
Ortodocs cu fudulie
Altu-i Șandru Têrnăvean
Greco-catolic jidan.

Dar' mi-i jócă cum se cade,
Sfintele barbe le rade
Ear' nasul cel de Pfundssole
Sucesce-l pân' a fi môle.

Ești doi cu jupânul Grün
Din Gurghiu tot merg și vin
În trebi de a geschäftului
Cum e dat jidovului.

Ori, căci iubesc lemnele,
Huciul și pădurile
Fă-le ca și la Cain parte
Tot de păduri depărtate.

Scólele li se surupă
Pe școlari geru-i mănâncă
Dascălii se prăpădesc
Ear' popii se jidovesc.

Că după șa bêtără:
Canele șede la stână
Popa-n sat cu norodul
Ear' în pădure ursul.

Cu poporul au procese
Câte perii-n cap de dese
Că dela popor din gură
Iau ultima bucătură.

De-s popi, stee în satu lor,
Dee pildă la popor,
Învețe biblia pruncii
Nu umble-n păduri ca urșii.

N'au grija de slujba lor
Numai de a geschäftelor
Cât nici apostolul Iuda
N'au prețuit mai mult punga.

De âmblă tot la păduri
Cu Grün după geschäfturi
Atunci nu céra prescuri,
Mânce bureți și muguri.

Că jivinile pădurii
Nu cunosc gustul prescurii,
Trăesc cu ce dă pădurea:
Ghindea, jirul, bureți-murea!

Așa Mărcuț mi-i învătă,
Dă-le sfaturi și povață
Ear' de nu te-or asculta
Ia-i sub ciur la dumniăta.

Și mi-i du, du-i multă vreme,
Până-i da de strâmbă lemne,
Să-i strâambe și se-i sucéscă
Pân' s'a face din ei iéscă.

Iéscă când ar fi făcuți
Tu Marcule se m'ascuți
Hai se scapăr preste ei
Un regiment de schintei.

Par-că vèd ce-ar afuma,
Cum de geschäft s'ar lăsa
Și-or trăi cu norodul
Ca tatăl cu feciorul.

Pân' atunci înse nu cred
Să faci din a caprei ied
Popă blând ca porumbul,
Am ȃis tot și pun puntul.

Acum mai haida Mărcuț
Nu cota că esci descuț
Tropotesce ca un cal
Până esci în carneval.

Hop, că jucând te-oi purta
Până chiar la Restosnea
Colo lângă Toplița
Hop și țop și i, ha, ha!

Că Zacharie Matei
Preutul Restosniei
Este demn de a fi jucat
Sub al têu ciur rotilat.

Și cum nu, când dumniului
Nu ști gustul spirului
Când sciut lucru se fie
Că mulți din popi béu rachie.

Dar' apoi popa Matei
Bea vinul mai cu temei,
Nafura cea de prescură
O-nfundă cu pumnu-n gură.

Apoi la el în parochie
Și-la Polăț în filie
Toți acei ce nu au bani
Se-ngrop numai de țigani.

Popa, până banii-i numeri
Numai tot strâmbă din umeri
Dar' nu vrè a-nmormenta
De-ai fi mort chiar dta.

Colinda botezului
Face-o singur dumniului
De teamă ca cantorul
Ia golf păhărașul.

Fără bani el nu-nmormântă,
Ba nici nu binecuvântă
Cât primariul satului
Îngrópă în locul lui.

Prinde-l deci de după cap
P'acest nerușinat țap
Care-și belesce poporul
Ca pe vite măcelariul.

Prinde-l și-i dă între córne
Să nu mai jémă de fóme
Că de văierare lui
Chiar și câinii sunt sătui.

Multe auđii de când sânt
Că fac reii pe pământ
Dar' ce-aud de o țir de timp
Mi gróză-se și cuvânt.

Să nu-ți poți îngropa mortul
Cu dascăl și cu preotul
De n'ai bani numai decăt,
Să-l îngropi neprohodit!

Ađi așa. Mâne popa
Nice n'a mai boteza
De nu-i avè pițula
Înainte a numera.

Am ajuns al códei veac
Când nici popă nici diac
Nu ți-or đice-un tatálnost,
Cine bani nu are-i prost.
De ar ști biblia de rost.

Din mai multe părți resună
Despre preoți vestea bună
C'adecă unii din ei
Imiteză pe Evrei.

Fac geschäft cu sfinte taine
Ca cu sdrențele de haine
La bogății pentru părale
Îndată dau deslegare.

Ear' săracii să îngropă
Fără cruce fără popă
Ca cum ar fi dobitoce,
Și acésta de-o vreme-n cóce.

Păn' erau popii cei vechi
Cu capul între urechi
Și bogatul și seracul
De murea, avè prohodul.

Cu filosofii de ađi
Ce nau nas nice obraz
Să-ngrop' sermanii creștini
Ca nesce mâțe ori câni.

Și-ntre toți cel mai întêi
E popandreșul Matei
Ce căsnesce preoția
În satul Restosnia.

Și el decând preoțesce,
(În tot gîurul s'a dus veste)
Opt-nouă morți se-ngropară
Fără lumină de ceară
Fără cruce și prohod
Fără dascăl și preot.

Dar' poporu ar face bine
 P'acești popi fără rușine
 De i-ar da din sat afară
 Să-i învețe bani se céră.

Că cine a mai pomenit,
 După românescul rit
 Se-ngropi mort fără prohod
 De n'ai bani pentru preot?

Multă vreme nu va trece
 Și davom câte-un duș rece
 La toți cei ce fără bani
 Nu-ngeropă nici pe sërmani.

Apoi sus Marcule sus
 Lasă popii, puiu de urs,
 Că nu-s toți de legea ta
 Mai sunt și ca pravila.

Te întornă p'un picior
 Pe gustul dascălilor
 Că mulți din ei, de necaz
 Ți și nóptea beau vinars.

Cum e Domnu-nvătător
 Bustea, dela Socodor,
 Care-n loc de mămăligă
 Cumpără numai palincă.

Plata de pe dascălie
 Tótă o dă pe rachie
 Și zdrențos și nemâncat
 Face scandale prin sat.

Tot așa George Draia
 Dascal în Ribicióra
 Cu socrul seu popa Toma
 Béu țuica în tótă forma.

Apoi în crișmă se cértă
 Se bat ca țigani-n șatră
 Înjură tot ce-i mai sfânt
 În ceriuri și pre pământ.

Êștia nu-s lumina lumii
 Ci sunt avangarda ciumii,
 Nu-s sarea pământului
 Ci-s tãmâia dracului.

Jócă-i deci Mărcuțule
 La tóte tîrgurile
 Dar' jócă-i una ursescă
 Ca lumea se-i ocoléscă.

Că lăsând rîsul și gluma
 Chiar în vremea de acuma
 Mulți preoți și dăscăluți
 Beau până rămân desculți.

Ba mulți merg așa departe
 Cât se duc din sate-n sate
 Numai pentru beutură
 Acolo se bat și-njură.

Deci Mărcuț tu jócămii
 Și pre toți arată-mii
 Cari fiind la loc de cinste
 Beau vinars până n'au minte.

Nu cruța Mărcuțele
Pe cel ce păharăle
Crede că s'au inventat
Ca el se fie tot beat.

Apoi cei ce sciu și carte
Dacă fac din bețiivi parte
Nu-i cruța, dă-i preste punte,
De-ar fi chiar cu stea în frunte.

Scrie numele pe-o listă
Cum este cea virilistă
Seau cum e pomelnicul,
Se-cetescă publicul.

La ăst pomelnic ii ăice :
Lista celor ce fac price
Prin desfrânate beții
Și alt fel de bicherii.

Astfel apoi s'or alege
Ce-i buni de cei făr' de lege

Și cei cu caracter tare
S'or gândi la îndreptare.

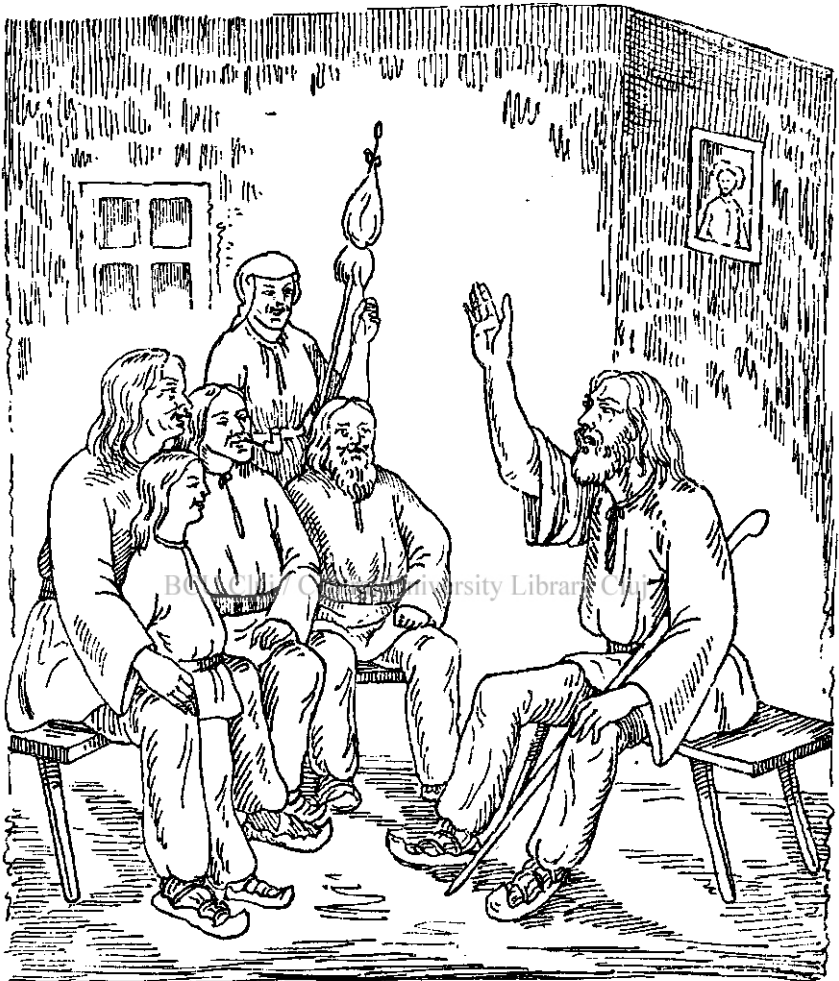
Ear' cei ce din beutură
Și-au făcut altă natură
Vor fi — după cum merită
Tractați ca bețiiva vită.

Așa Mărcuț, fētul meu,
Fă după cum te-nvęț eu
Jócă tu cât ii trăi
Pe cari nu s'or pocăi.

Apoi sari într'un picior
Că până la Mărțișor
Nu mai joci, nu mergi la bal,
Cu tōte că-i carneval.

O lună te țin legat
Se-ți fie dor de jucat
S'apoi când te-oi deslega
Sę te vęd cum ii juca !

Stan Pătitul.

Nu știu cunoscuțați careva din voi pe Tănasă Flămândul, feciorul lui Silivestru Nesăutul. — Se poate însă, că neci unul nu l-ați cunoscut, pentru-că abia eu îmi aduc aminte, când a murit, ca calul țiganului, cu otava-n gură, și toți dracii săriau, ca lupii-n stână, ca se pună brânca pe el.

Tănasă Flămândul era un om sgârcit, atât de sgârcit, încât, când era mai flămând, și, ca dracul se nu'l ia de

fóme, era silit a mânca ceva, închidea amândoi ochii, ca se nu vadă ce, și cât mănâncă.

Silivestru, tatăl lui Tănasă, se numè de aceea „Nesătulul,” pentru-că era un om mîncăcios, care după-ce 'și-a mîncat, mîncând, totă averea, când popa 'i-a dat cuminecătura cea din urmă, a exprimat memorabilile cuvinte: Eu cât am trăit, mereu am mîncat, dar' neci-odată nu m'am săturat! — După esprimarea acestor cuvinte, Silivestru 'si-a dat flămând sufletul — dacă nu me încel — în mânilor lui Dumnezeu!

Din contra pe Tănasă, fiul lui Silivestru Nesătulul, gurile slabe 'l-au botezat „Tănasă Flămândrul.” Asta din motivul, pentru-că Tănasă, de sgârcit ce era, nu mânca ca se se sature, de temerea, ca se nu se gate bucatele din lume!

Încă ca copil la sînul maicei sale, Tănasă sugè numai dintr'o țîță, și sugèa mereu, batăr că-n țîță nu mai era lapte, ear' când mumăsa îl da cu gura la cealaltă țîță plină, începè a plînge, și a da din piciorè, pentru-că nu'i se păstrează țîța cea plină.

În scólă, Tănasă de sgârcit ce era a învățat „Tatăl-nostrul” numai până la „Fie voia ta, precum în ceriu așa și pe pămînt.” — El credè adecă, că, dacâ omul nu pòte cere pânea de tóte țilele cel puțin pe o septemână înainte, nu face părăle a se ruga după pânea cea de tóte țilele!

Însurându-se, Tănasă 'și-a luat o nevěstă mică, atît de mică, cât pupăza de pe colac. El credè adecă, că o nevěstă mică mănâncă puțin, și n'are lipsă de multă pânzătură-n haine. Și, în ce privește hainele, Tănasă nu s'a încelat, dar' s'a încelat amar în ceea ce privește mîncarea. El, așa se vede, nu știè, că brósca câtu-'i de mică, cască gura mare, și când a văđut pe nevěstă-sa căscând o gură

cât o șură, și îmbucând bucături ca un uriaș, a încremenit cu dese-vîrșire. De temerea, că nevastă-sa îl mănâncă serac, Tănasă se uita uimit la ea, cum îmbucă d'a întregul, ca chitul prorocului Ionas din scriptură, și până-ce nevastă-sa îmbuca odată, el înghitea de trei-or gol și odată fără pâne.

Tănasă, pănăcând tabacul creștea pe tóte gardurile, era și pipaș, dar', după-ce s'a întrodus monopolul, și ómenii erau siliți a'și cumpera tábacul dela Împăratul, pipa numai când bătea vîntul și-i umplea casa de fum.

Un cerșitor, când îi vinè la casă, Tănasă, ca se nu fie silil a-i da ceva, đicè, că el e numai slugă, și stăpânul nu-i acasă.

La Bobotează, când tótă lumea dă popii ce-i al popii, Tănasă nu-i da fuior, dar' și când se spoveduia, popa-i afla numai jumătate păcatele, atunci însă dracului îi creștea inima.

Cu-n cuvent, sgârcit ca Tănasă mai era numai un Sas din Cîsnădióră, care, ca se nu țină cîne la casă, ieșea nóptea însuși în curte, și lătra ca cînele.

Tănasă era sgârcit, dar' muncitor. La munca sa era condus singur de dragostea catră deaprópele, și dacá a tras cuiva pelea preste urechi, aceasta o a făcut din motive etice-morale pentru binele neamului seu. Ear' omul muncitor și sgârcit, de regulă face avere. Așa și Tănasă.

Prelângă averea însemnată, Tănasă, cât era de sgârcit, a făcut totuși și o fată.

Fata lui Tănasă, nu era atît de urîtă, cât era de strâmbă. Omenii din sat điceau, că Tănasă numai de sgârcit 'și-a făcut fata strâmbă.

Strâmbă ca o leucă cum era fata lui Tănasă, el vrea se o mărite după un fecior de frunte, frumos, și bogat, ca se nu fie silit a'i da zestre. Feciori de aceștea nu se aflau însă neci în sat, neci împrejur.

Tóte fetele din sat de sama fetei lui Tănasă se măritaseră deja, numai fata lui, înloc d'a se mărita, se strâmba tot mai tare.

În urma numelor, Tănasă 'și-a luat punga-n dinți, și a dat se se știe, că el dă fetei sale o zestre de 1000 fl. o sumă ne mai pomenită în părțile nóstre.

Mulți feciori din sat ar fi luat mia, și ar fi lăsat lui Tănasă fata. Pentru miă nu se aflau feciori de dómne ajută ca se-î ia fata, ear' Tănasă încă nu era aplecat a'și da mia și fata după ori-care sărântoc. — Asta se știè în sat și împrejur.

Odată într'o șeđetóre de bărbătoi — și asta vreau se ve povestesc — se afla și un fecior sărântoc, care de piciorul cel stâng era schiop, și cu ochiul cel drept nu'și vedea amândouë piciórele. Acesta, venind între bărbătoi vorba la fata lui Tănasă, a ținut și a zice: Ce mi dai mie se iau eu fata lui Tănasă? — Tu știi că o ai lua, ținut un bărbătoiu, dar', dacă 'țio dă ție, eu, lângă mia de floreni, îți mai dau și o pereche de boi zestre!

— Se'mi fiți martori, response schiopul, și la câteva țile, s'a dus la Tănasă, ca se-î pețiască fata.

Întrând schiopul în odaia lui Tănasă, acesta se afla cu ai sei tocma la cină. — Ce poștești întrebă Tănasă pe schiopul? — Am venit, response acesta, ca se facem amêndoi un tîrg, la care dumniata câștigi 500 fl. — acum însè vèd, că ești la masă, și de aceea voi veni de altădată. — Nu face nimica — țise Tănasă — treci și seđi nițal, că suntem tocma gata cu cina.

După-ce toți ceialalți s'au depărtat din casă, Tănasă, remânênd singur cu schiopul, 'l'a întreat pe acesta țicênd: En spune'mi acum, ce tîrg se facem amêndoi cu câștig de 500 fl.? — Aflând — țise atunci schiopul, — că dumniata

dai la celce'ți ia fata 1000 fl., eu am venit se'ți spun, că eu o iau cu 500 fl., și dumniata câștigi 500 fl.!

— A dumniatale se fie — ți se atunci Tănăsă, vesel de câștigul neașteptat!

Așa Tănăsă, câștigând 500 fl. 'și-a dat fata schiopului, și acesta a mai câștigat și o păreche de boi dela bărbătoiu, cu care s'a prins, că va lua fata lui Tănăsă.

Îmbunătățirea clerului mirean în Rumânia.

„Una din măsurile cele nouă, ce se vor introduce pentru îmbunătățirea clerului mirean din Rumânia va fi și aceea, că li se va da voie de a se întruni în congrese“ — așa ne spun gazetele din București.

Care va se țiică — cum ar țiice Tribuna, dacă nu 'i-ar fi legată mâna — clerului mirean din Rumânia, întru îmbunătățirea sorții sale, 'i se va da dreptul constituțional de a flămânda în corpore!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ce ȃci tu sȃte la vaetele Ńi țipetele, dar' totodatȃ Ńi la amenințȃrile kulturegyletiŃtilor fațȃ de ordinațunele ministrului de culte Ńi instrucțunele publicȃ Csaky, ȃn urma cȃreia tot ungurul, care vrȃ se fie ungar, trebuie se ȃnvețe nemțeste?

Pupȃzȃ: ȃn ceea ce privește vaetele Ńi țipetele contra ȃnvȃțȃrei limbei germane, kulturegyletiŃtii au asemenea poziție, ca Ńi celce, jucȃnd kalabrias, anunțȃ, „eu am un terț as cu bela,“ dar' Csaky, imitȃnd pe Simonescu, raspunde, „terțu'ȃ bun, numai eu am un quart dela craiu ȃn ghindȃ, un terț dela unter ȃn adut, Ńi contrȃ!“ — Din contra amenințȃrile kulturegyletiŃtilor fațȃ de ordinațunele ministrului

cultelor și instrucțiunii publice Csaky, privitor la învățarea limbei germâne, nu's altceva decât curaj țigănesc. Eu, în kulturegyletiștii amenințatori pare-că ved pe țiganul, care, trecând nóptea singur prin o pădure deasă, prin care razele lunei abia străbăteau la el, striga de frica hoților: Luna-î luminósă, dar' țigánimea încă-î grósă!

Colac: Va fi sóțe, dar' totuși nu-î glumă, când ghermanismul, ađi, în era de aur a Kulturegyletiștilor, își vîră códa în idea de stat maghiar!

Pupăză: Ce te dóre pe tine-n ceafă de idea de stat maghiar, din care însuși ministrul de culte și instrucțiune publică face ciur?!

Colac: Cum nu sóțe? — 20 de ani a trebuit se învățăm ungurește, acum trebuie se învățăm nemțește, ca mâne va trebui se învățăm muscănește, și cu vreme, d'atâta învețătură de limbi streine, o se uităm a vorbi românește!

Pupăză: Nu te teme tu sóțe! Noi suntem ca șerpîi cei cu nouă limbi. Noi învățăm tóte limbile dela turnul Babilonului, și totuși cei-ce vreau se se înțeleagă cu noi vor trebui se vorbească românește! Așa-i Romanul făcut. El învétă tóte limbile, dar' a fi român nu'și uită! Românul e ca óuele de cuc: Le póte cloci și dracul, că puii ieșiți din ele tot „cucu“ strigă! — Me, chiar și cavalerii de pia memorie ai lui Smerling, clociți din óue române, care ađi umblă cu pinteni, pórtă încă mămăliga străbună în vîrful nasului!

Colac: Ei dar' pentru maghiari, care țintează cu tótă serioșitatea la magharizarea Orientului, și se țin stăpâni ai situațiunei, totuși e trist, că, în casa lor proprie, trebuie se învețe, fără voia lor, limba germână.

Pupăză: Maghiarii sunt ađi numai din mila și îndurarea Germanilor omnipotenți, și de aceea, în recunoștința

acestei omnipotințe, sunt siliți ași manifesta împotința lor prin închinarea la Dumnezeuul lui Deutscher Michel. Aduți tu numai aminte de timpurile lui Schmerling, când în Ungaria nu vedei decât țilindre turtite, și uităte ași la Tisza, et tutti quanti maghiarizatori ai Orientului, cum portă, întru mărirea ideii de stat maghiar, pe întrecute, frac și țilindru. N'ai cetit tu, că Neue freie Presse din Viena are în Ungaria mai mulți abonați decât toate gazetele Kulturegyletiștilor? Nu's Pester Lloyd al lui Tisza, și Neues Budapester Tageblatt al lui Aponyi, apostolii panghermanismului ideii de stat maghiar?!

Colac: Bine, bine, soțe, dar' pe Neue freie Presse, Pester Lloyd, Neues Budapester Tageblatt, le cetesc ași în Ungaria numai cei-ce vreau, dar' ce se va alege din Kulturegyletiști atunci, când, după ordinațiunea ministrului de culte și instrucțiunea publică Csaky, vor fi siliți se ce-tească foi nemțești?

Pupăză: De soțe, spune'mi tu mie: Ce nu face omul de silă bucuros?! Eu numai de una me tem. Ungurii, urmând ordinațiunei ministrului Csaky, când vor ști mai bine nemțește, se vor îmbulzi ca se învețe mușcănește — dar' eu te las, și me duc soțe, că fiul meu pleacă ași la Roma, ca se învețe sfânta teologie — adio!

Colac: Adio soțe, dar' ai bine de grijă, nu cumva fiuto, când se va reîntorce dela Roma, se plece cătră Moskova, ca să se perfecționeze în sfânta ortodoxie!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că după voi neci dracul nu-și bate capul, ca se ve maghiarzeze!

Jocul e un simt de bucurie al inimei, care, după deosebite melodii, sau ȃicăli, se exprimă prin picioré. Și fericit omul, care-și póte exprima liber bucuria aceasta a inimei pe ȃicala, care-í place! — Mițuluc!

Din contra nefericit e omul, care, contra simtului inimei sale, trebuie se jóce după cumu-í flueră alții. Acest joc se numește românește: Joc de frică pe nimică, joc de fóme drăguț dómne! — Câț!

Durere, jocurile Românilor din Austro-Ungaria nu-și aȃi altceva decât: „Joc de frică pe nimică, joc de fóme

drăguț dómne! Românii din Austro-Ungaria jócă ađi de frică, și jócă de fóme: In Austria, jócă de frica germanizării, în Ungaria de frica maghiarizării. Unii, ca și ceialalți, jócă însě ca se'si aline fómea după cultura națională! Mișuluc!

Ajunși odată la culmea culturei naționale, Românii vor putě juca și de petrecere, pentru-că atunci temerea de ghermanizare, mahiarizare, și orî-care altă zară, dispore de sine. Ađi însě balurile Românilor din Austro-Ungaria nu's altceva, decât niște altare, pe care, jucând, se aduc jertfe Dumneđeului Românismlui! — Mișuluc!

Ce e drept, în Austro-Ungaria și alte popórá mai jócă pentru scopuri naționale, dar' neci un popor cu atâta entusiasml ca Români. Jocurile cultural-naționale ale kultur-egyletiștilor spre exemplu, după cum dovedesc desbaterile din dietă țării asupra prociectului de lege militar, nu's altceva decât un csardas jucat după melodia: „Ach tu lieber Augustin, Alles ist hin“ — sau pe românește „joc de frică pe nimică, joc de fóme drăguț dómne.“ — Căț!

Dar' se me întorc la balurile Românilor din Austro-Ungaria, care nu's altceva decât o luptă pentru existența lor națională!

Atâtea baluri au aranajat Români și-n estan, încât, eu mult me mir, pe ce'si mai cumpără tălpi la cismele rupte pentru scopuri național-culturale. — Căț!

Între tóte balurile însě, despre care gazetele nóstre ne raportează succese strălucite, cel mai strălucit e totuși acela al reuniunii femeilor române din Sibíiu. Brașovenele, Clujenele, Aradanele etc., se pot retrage-n tufe cu strălucirea și eleganța balurilor lor față de Sibiene. În Brașov, Cluj, Arad etc. strălucesc Români la bal, până-când în Sibíiu strălucesc streinii, ear' o însemnătă parte a Românilor contribue la strălucirea balurilor prin absința lor. Căț!

Dar' totuși trebuie se recunosc, că balurile reuniunii femeilor române din Sibiiu tocma prin aceea-și manifestează însemnătatea lor superiőră față de alte baluri românești, că au știut și știu atrage elemente streine, și pe acestea, din cea mai înaltă classă socială, ca se jőce pentru scopuri naționale române. Mițuluc!

Nu se pőte tăgadni, e un merit neprețuit al acelor dame române din Sibiiu, care dispun despre aranjarea balurilor reuniunii lor, că știu atrage elemente streine, ca se pőtă reuși, pentru-că altcum românele, câte au fost estan la bal, aveau loc și-n sala dela Móra Stricată din suburbiul dela pőrta Cisnădiei. Căț!

Elegant, strălucit, sublim, plusquam perfect, et tutti quanti superlative, ce gazetele nőstre trimbițiază despre balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, se referă, după mine, la unicul costum național-romănesc dela acest bal, — la domnișōra cu costumul sēlištenesc, — despre care un înalt dignitar militar, la auđul mai multora, a exprimat memorabilele cuvinte: „Die Einfachheit des klassisch Schőnen in diesem romănischen Kostüm, verdunkelt selbst das Ideal aller Schleppen.*) — Mițuluc!

Și într'adever, regina balului a fost Sēlišteanca. Ea singură a dat expresiune caracterului național-romănesc al balului. Mițuluc!

Au mai fost la bal și câteva alte dame în costum romănesc transcarpatin, sau cum le numește cocōna Sfecla „caricaturi costumate.“ — Fie! de bine! Dumneđeul costumelor naționale romănești din Transilvania și Ungaria le va ierta, eu însă nu le pot. — Căț!

Șlepurile, sau ștergarele de praf din sala de tanț, și-n estan s'au prezentat la balul reuniunii femeilor române

*) Simplul în frumșea classică a acestui costum romănesc întunecă chiar și idealul tuturor Șlepurilor.

din Sibiiu în număr covârșitor, și au servit de par în róta jucătorilor. Câț!

E păcat, că Dumneșeu n'a făcut pe damele române din Sibiiu cu ochii'n ceafa, pentru-ca însuși se se pótă convinge, cât de réu le stă a târâi după sine stofe de haine scumpe în lungimi de trei—patru metrii. După părerea mea, damele cu șleपुरi sunt tot așa de ridicole, cum ar fi o țarancă română, care are 12 cătrințe, dar' înloc de a purta numai una, le acată tóte dóușprădece una de alta, și pleacă la preumblare. Câț!

Tribunistele, contra justei mele așteptări, au contribuit și estan la strălucirea balului reuniunii femeilor române din Sibiiu prin absința lor. Dar' neci nu se putè altcum, pentru-că ele numai din ore-care depărtare mai strălucesc. Bietele de Tribuniste, în urma strălucitelor succese, ce balurile reuniunii femeilor române din Sibiiu raportează sub conducerea Albinistelor, au fost puse în doliu. Veniva însă timpul, în care chiar și Tribunistele se vor convinge, că globul pământului românesc, și fără concursul lor, se va întórce neconturbat în jurul osiei sale. Mișluc!

Altcum, din tot balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, pe mine m'a mulțămit mai mult împlinirea parțială a prorociei mele: „Că acest bal, cu timpul, are se devie un focalar al tainei a șéselea pentru toți Românii din părțile pământului, pe unde luminează sórele.“ Deja estan, doi candidați de însurat din România au cercetat balul reuniunii femeilor române din Sibiiu. Mișluc!

Pusau acești doi candidați de însurat din țara Oltului transcarpatin ochii pe cineva — nu știu; dar' eu am cetit la bal, în fața mai multor mame, care au pus ochii pe ei, suspinul adânc: Of, ce păcat, că fetele mele nu's încă de măritat! Mișluc!

Deosebirea între om și dobitoc.

- Ce-î frate Tódere, tu ađi nu bei mai nimica!
— Nu 'mi sete frate Stefane!
— Vorbă se fie, dacă omul ar bea numai când 'i
sete, atunci prin ce s'ar deosebi de un debitoc!

Din poliția casnică.

— Florico, spune'mi tu din fir în pěr tot, ce s'a întâmplat la noi în casă, pe timpul, când eu eram în călătorie, că'ți dau 3 fl.

— Me rog de iertare domnule, dar' dómna 'mi-a dat 5 fl., ca se nu spun nimica!

Datorașul lui Dumnezeu.

— Pune și tu un crucer în disc Lazăre.

— Aș pune bucuros, dacă n'aș ave atâtea datorii, pe care trebuie se le plătesc!

— Tu datorești lui Dumnezeu mai mult ca la alți ómeni!

— Va fi, dar' Dumnezeu nu 'mi-a cerut încă nici odată se-'i plătesc datoria ca alții!

Tot omul se audă și se'nțeală.

Calicul se espedează tuturor abonenților în prima fiecărei luni. Noi nu purtăm deci nici o vină pentru primirea neregulată.

Aretați-ne numele postei, care nu'și face datorința, și noi voi întreveni la direcțiunea postelor pentru sanarea rēului.

Reclamați numerii neprimiți, și noi ve vom trimite duplicate, dar' nu pretindeți, ca noi se mergem în temniță pentru cei-ce ve fură Calicul.

Domnii, cărora li s'a sistat espedarea foii din cauza, că n'au plătit abonamentul pentru trecut, se provócă la plătire.

Restanțele neplătite până'n prima Iunie a. c. se vor încassa pentru diferite scopuri filantropice. În numărul din Iunie vom publica numele restanțierilor, aretând totodată și scopul filantropic, pentru care vor avè a plăti ceea-ce ne datoresc.

Administrațiunea Calicului.